

Nöyryys ja Jumalan varjelus

1. Piet. 5:1-14

1. Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja **Kristuksen kärsimysten todistaja** sekä myös **osallinen** siitä **kirkkaudesta**, joka on ilmestynyt:

2. **Kaitkaa** teille uskottua **Jumalan laumaa**, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan **sydämen halusta**.

3. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa **laumalle esikuvana**.

4. Silloin te **ylipaimenen ilmestyessä** saatte **kirkkauden kuihtumattoman seppeleen**.

5. Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisina vanhemmille. **Pukeutukaa** kaikki keskinäiseen **nöyryyteen**, sillä **Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon**.

6. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että **hän ajallaan korottaisi teidät**.

7. Heittäkää **kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen**.

8. Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän **vastustajanne**, Paholainen, **kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona** etsien, kenet voisi niellä.

9. **Vastustakaa häntä uskossa lujina!** Teidän tiedätte, että **samat kärsimykset täytyy veljiennekin** kestää maailmassa.

10. **Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava.**

11. **Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Aamen.**

12. Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen, avulla olen lyhyesti **kirjoittanut** teille kehottaen ja vakuuttaen, että **se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo**.

13. Babylonissa oleva seurakunta, **valittu** kuten tekin, sekä **poikani** Markus lähettävät teille terveisiä.

14. Tervehtikää toisianne rakkauden suudelmailla. **Rauha** teille kaikille, jotka olette **Kristuksessa!**

Kysymykset

Millaisena Herran oma näkee itsensä ja toiset uskovat? Mikä on seurakunnan paimenen tehtävä ja miten sitä tulee hoitaa? Millainen tulevaisuus odottaa uskovia? Mitä on nöyryys, miten se voidaan saavuttaa ja mitä se vaikuttaa? Miten uskova pääsee vapaaksi murheistaan? Mihin Saatana pyrkii ja miten se voidaan voittaa? Mihin perustuu uskovon pelastusvarmuus? Mikä on Pietarin ensimmäisen kirjeen varsinainen tarkoitus? Millaista rauhaa uskova saa nauttia ja miksi?

Lyhyen 1. kirjeensä viimeisessä luvussa Pietari kokoaa aiemmin käsittelemänsä teemat ja antaa avaimet siihen, miten hengellisessä taistelussa Sielunvihollista ja syntiä ja maailmaa vastaan voitetaan. Luvun alussa hän antaa samat ohjeet seurakuntien paimenille kuin mitä hän itse sai suoraan Jeesukselta.

Paimen ja lauma

Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja sekä myös osallinen siitä kirkkaudesta, joka on ilmestynyt. (1) Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen... (12) Babylonissa oleva seurakunta, valittu kuten tekin, sekä poikani Markus... (13)

Aloittaessaan kehotustaan seurakuntien vanhimille eli paimenille Pietari kertoo, millaisena hän näkee itsensä. Sen hän tekee nöyrästi asettamalla itsensä aivan samalle tasolle kuin muutkin seurakuntien paimenet. Hän oli Jeesuksen kärsimysten todistaja, mikä ei hänelle ollut varsinainen ansio, sillä Getsemanessa hän nukkui

Jeesuksen rukoillessa tuskissaan, vähän myöhemmin hän kielsi Jeesuksen kolmesti ja todennäköisesti hän katseli Jeesuksen kärsimystä ristilläkin riittävän pitkän matkan päästä väkijoukkoon kätkeytyneenä. Hän toki sai olla myös Jeesuksen ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen todistaja ja sai myös apostolin tehtävän julistaa evankeliumia. Koska sama ihmeellinen armo on kaikkien uskovien osa, hän asettui muiden paimenten joukkoon eikä edellyttänyt itselleen mitään korkeampaa asemaa kuin muutkaan seurakuntien paimenet.

Pelkkää sanoin kuvaamattoman suurta armoa oli myös se, että Pietari tiesi pääsevänsä osalliseksi kirkastetusta ylösnousemusruumiista Jeesuksen toisessa tulemisessa. Jokaisen seurakunnan paimenen ja tietysti myös jokaisen uskon kautta Jeesukseen Kristukseen pelastuneen suurenmoinen identiteetti on siinä, me olemme jo nyt osallisia siitä kirkkaudesta, joka tulee kokemuksenakin osaksemme Jeesuksen toisessa tulemuksessa. Kysymys on Herran omasta kirkkaudesta, josta olemme osallisia jo nyt. Saakoon suuntautuminen siitä kohti valloittaa sydämemme samalla kun joudumme vielä kärsimään monenlaista paimentaessamme laumaa ja todistaessamme Herran ristin ja ylösnousemuksen ihmeestä.

Työtoverit

Kirjeen loppusanoissa Pietari kertoo, mitä hän ajatteli Silvanuksesta eli Silaksesta, joka oli ollut pitkään Paavalin työtoveri, mutta joka nyt oli hänen luonaan ja toimi kirjeen kirjoittajana hänen sanelunsa mukaisesti. Silas oli uskollinen veli. Pietari arvosti tämän palvelua evankeliumin levitystyössä. Samalla hän kutsuu meitäkin arvostamaan veljiämme ja sisariamme Herrassa. Meidät on kutsuttu puhumaan hyvää toisistamme, vaikka tietäisimme paljon sellaistaikin, josta olisi helppo puhua pahaa. Babylonian seurakuntalaiset Pietari näki Jumalan pelastukseen valitsemina ja samoin kuin Markuksen. Jos sinä tiedät olevasi Jumalan pelastukseen valitsemana, muista, että sama koskee myös muita Herran omia. Se on pelkkää ihanaa armoa, josta olemme päässeet osaksi Kristuksen veriuhrin tähden.

Johannes Markus oli se nuorukainen, joka Getsemanessa oli alasti paennut Jeesuksen vangitsijoita. Hänen kotinsa oli myöskin paikka, jossa sijaisti yläsali. Siellä Jeesus asetti ehtoollisen ja pesi myös Pietarin jalat. Johannes Markus lähti myös Paavalin ja Barnabaksen kanssa ensimmäiselle lähetysmatkalle, vaikka palasikin kesken matkaa pois. Myöhemmin hän teki lähetysmatkan Barnabaksen kanssa Kyprokselle. Markus oli Pietarille kuin oma poika ja Markuksen evankeliumin takana onkin Pietari, jonka ajatukset Markus kirjasi ylös.

Aito nöyryys asettuu toisten alapuolelle ja korottaa toisia, pitää toisia itseään parempina ja kunnioittaa toisia. Ehkä meilläkin olisi varaa antaa aitoa arvostusta veljillemme ja sisarillemme siitä armosta, jonka Jumala on heidän elämäänsä antanut.

Paimenen tehtävät

Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan sydämen halusta. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa laumalle esikuvana. Silloin te ylipaimenen ilmestyessä saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. (2-4)

Kun joku nuorena lähtee innokkaana kokotoimiseen Jumalan valtakunnan työhön, hän harvoin tajuaa, millaisia kiusauksia Sielunvihollinen hänelle myöhemmin tulee syöttämään. Työ saattaa muuttua kauheaksi taakaksi, jota on pakko tehdä, vaikka voimat eivät tunnu riittävän. Hänelle tulee kiusaus nostaa itseään evankeliumin julistajana korokkeelle ja sortua Messias -kompleksiin kuvitellen olevansa täysin korvaamaton ja yllättävää kyllä hänelle saattaa tulla suuriakin kiusauksia nurista saamansa palkan pienuudesta. Joskus hän saattaa kuvitella, että pitkän päivätyön tehneenä hänelle kuuluisi erityisiä taloudellisia etuja. Noissa kiusauksissa Pietari rohkaisee jälleen suuntautumaan lopulliseen kuihtumattomaan seppeleeseen eikä siihen mitä Sielunvihollinen tarjoilee nyt.

Rakastatko minua?

Kirjoittaessaan tätä Pietarilla oli silmiensä edessä tapahtuma Tiberiaan järven rannalla Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Sen Johannes taltioi näin:

Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastasi hänelle: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Jeesus kysyi häneltä toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua?" Hän vastasi: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani." Jeesus kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, pidätkö minua rakkaana?" Pietari tuli murheellisiksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Pidätkö minua rakkaana?", ja hän vastasi Jeesukselle: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani. (Joh. 21:15-17)

Japanissa ja jopa Suomessakin on joskus tapana kutsua seurakuntia niiden pastorien nimellä. Pietari tietää kuitenkin, että kenelläkään pastorilla ei ole mitään omistusoikeutta seurakuntaansa, sillä kysymys on Jumalan laumasta, Jeesuksen karitsoista, Herran lampaista. Jokaisen paimenen on suostuttava itsekin Ylipaimenen Herran Jeesuksen kaitsettavaksi.

Paimenen tehtävä on ensiksikin ruokkia lampaitaan. Se edellyttää, että hän ensin itse täyttää sydämensä Jumalan sanalla ja siitä ammentaen jakaa Jumalan sanan leipää janoisille ja nälkäisille seurakuntalaisilleen niin jumalanpalvelussaarnassa kuin ehtoollisellakin. Hengellisen ravinnon jakamisessa häneltä edellytetään myös kykyä vastata uskovien erilaisiin kasvuvaiheisiin. Toiset ovat vasta uskoon tulleita karitsoita, jotka tarvitsevat maitoruokaa. Lampaille taas tulee jakaa vahvempaa "ruokiista sanan leipää".

Edelleen paimenen tulee toimia kaitsijana eli seurakunnan johtajana, joka osoittaa tien, jota pitkin kuljetaan. Siihen kuuluu myös seurakunnan varjeleminen harhaopeilta ja taistelu kaikkia Sielunvihollisen hyökkäyksiä vastaan. Paimenelta vaaditaan siksi lujuuutta ja taakkojen kantokykyä, jopa valmiutta kuolla Herran laumaa puolustaessaan. Osin siksi tämä tehtävä annettiin nimenomaan siihen kykeneville miehille.

Ennen kuin Jeesus antoi Pietarille paimenen tehtävän, Hän kysyi kolmesti: "Rakastatko minua?" Kolmesti Pietari myös vastasi myöntävästi, vaikka tajusikin oman rakautensa puutteellisuuden. Herra ei pakota ketään paimenen tehtävään, se an-

netaan vain niille, jotka aidosti rakastavat Jeesusta. Silloin ei ole kysymys ”leipäpappeudesta” vaan sydämen halusta.

Paimenilta kysytään myös nöyrää alamaisuutta itsen Ylipaimenta kohtaan. Jos ja kun paimen rakkaudella ja nöyryydellä palvelee seurakuntaansa, hän on saava Jeesuksen toisessa tulemisessa ei vain samaa kirkkautta kuin muutkin uskovat, vaan vaativan ja raskaan tehtävänsä uskollisesta suorittamisesta he saavat erityiskiitosena ”kirkkauden kuihtumattoman seppeleen”. Paimenen tehtävä on Paavalin mukaan jalo virka, johon Herra haluaa kutsua monia uskossaan kasvaneita miehiä.

Nöyryys

Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisina vanhemmille. Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. (5,6)

Nöyryys tarkoittaa itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Nöyryys ei tarkoita nöyristelyä, jossa teeskennellään vaatimattomuudella, jotta saataisiin muilta kehuja. Nöyristely on itse asiassa ylpeyden eräs muoto. Aito nöyryys tunnustaa olevansa syntiensä tähden Jumalan edessä tomua ja tuhkaa, helvetin kekäle, mutta samalla se tunnustaa Jumalalle kiittolisena sen suunnattoman armon, jonka hän on saanut Kristuksessa, kun Herra pelasti hänet.

Aito nöyryys ei siksi vähätele sen armon suuruutta, josta uskova on päässyt osalliseksi. Siksi nöyrä ihminen voi tarvittaessa seistä vaikka koko maailmaa vastaan, niin kuin esimerkiksi **Luther** Wormsin valtiopäivillä. Silloin hän lausui kuuluisat sanansa: ”Tässä (Jumalan ja ihmisten edessä) seison enkä muuta voi”. Hän kieltäytyi peruuttamasta kirjoituksiaan, koska tiesi niiden perustuvan Jumalan sanaan. Se merkitsi hänelle kuolemantuomiota, jota ei kuitenkaan koskaan kyetty toteuttamaan. Nöyryys Jumalan edessä tekee meistä rohkeita ihmisten edessä.

Paavalin lujaa nöyryyttä kuvaa hänen arvionsa itsestään:

Sillä minä olen apostoleista vähäisin enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armonsa minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:9-10)

Nöyryys ja rakkaus

Nöyryys on rakastamisen ehto. Rakkaus nimittäin asettuu kohteensa alapuolelle ja korottaa tätä. Nöyryys on Jumalan perusominaisuus. Jumala ilmaisi oman olemuksensa tulemalla ihmiseksi ja laskeutumalla kaikkein alimpanakin olevan ihmisen alapuolelle aina ristin kuolemaa myöten. Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat, hän ei ainoastaan antanut heille mallia ja esimerkkiä vaan antoi ilmoituksen siitä, millainen on Jumala. Ylösnoustuaankin hän palveli opetuslapsiaan Tiberian järven rannalla valmistamalla heille aamupalan ja tarjoilemalle sen. Kirkkaudessa Karistan hääateriaallakin hän itse palvelee juhlaan päässeitä pelastettuja, niin kuin hän lupaa:

Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy, asettaa heidät aterioimaan ja menee palvelemaan heitä. (Luuk. 12:37)

Pyhän Kolminaisuuden sisällä Isä rakastaa Poikaa ja Poika Isää, Poika korottaa Isää ja Pyhä Henki korottaa Poikaa, Isä korottaa Pojan kaikkien Herraksi jne. Jumala on rakkaus tarkoittaa myös sitä, että Hänen kolme Persoonansa asettuvat nöyryydessä toistensa alapuolelle ja korottavat toisiaan. Ei voi olla mitään todellista rakkautta ilman nöyryyttä.

Tie pelastukseen vain nöyrytyksellä

Pelastuksessa on kysymys siitä, että ihminen nöyrytyy Jumalan edessä, suostuu tuomitsemaan oman ylpeytensä, itsensä nostamisen Jumalan yläpuolelle, varsinaiseksi synnikseen. Nöyrytyminen Herran edessä sisältää siis aina totuuden tunnustamisen omasta syntisyydestään. *Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.* Nöyrytyminen on ihmiselle vaikeaa, mutta se on kuitenkin tie Jumalan armon omistamiseen, sekä pelastuksessa että pelastetun vaelluksessa sitten edelleen päivittäin. Synnynnäinen lihallinen luonto pyrkii jatkuvasti nostamaan päätään, siksi nöyrytyminen on pitkä prosessi ja joskus Jumala joutuu käyttämään varsin kovia otteita saadakseen meidät nöyrytykseen. Mutta sen tavoitteena on aina antaa meille entistäkin suurempi armo.

Jumalan nöyryydestä kertoo se, että lopulta hän nostaa ja korottaa omansa. Siitä Jeesus lausui: *”Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä.”* (Joh. 12:26) Tuntuu lähes käsittämättömältä, että Isä kunnioittaa nöyryyvää Jeesuksen palvelijaa.

Pyhä huolettomuus

Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen. (7)

Nöyryyteen kuuluu myös se, että olemme valmiit tunnustamaan Herralle kaikenlaiset huolet ja murheet, jotka meitä taakoittavat. Murhetta tuottavat menneisyytemme lankeemukset, mutta ne saamme jättää Jeesuksen ristin juurelle eli muistaa ne jo anteeksi saatuina Jeesuksen sovitettua ne Golgatan kärsimyksellään ja kuolemallaan. Murhetta tuottavat tämän päivän vaikeudet ja ennen kaikkea tulevaisuuteen kohdistamamme pelot. Jälkimmäisten murheiden syy on usein siinä, että yritämme kaikin keinoin itse selvitä vaikeuksista, vaikka tiedämme, ettemme siihen pysty. Murhetta tuottaa myös suru rakkaiden kuollessa, mutta heidän sielunsa saamme myös jättää Herran käsiin. Nyt Herra rohkaisee meitä heittämään kaikki, siis ihan kaikki murheemme Herralle. Hän lupaa pitää meistä huolen. Uskohan on sitä, että uskomme murheemme, asiamme ja itsemme toisen Henkilön kannettavaksi ja hoidettavaksi. Kun heität rukouksessa huolesi Herralle, päästä toki ne irti ja jätä ne Herran huoleksi. Meillä on nimittäin suuri kiusaus sitoa murheisiimme lanka, jolla heitettyämme ne Herralle kiskaisemmekin ne takaisin itsellemme.

Paavali kuvaa tapaa, jolla murheiden heittäminen Herralle tapahtuu näin:

Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. (Fil. 4:6-7)

Herra kyllä tietää murheemme, mutta odottaa silti, että rukouksessa yksityiskohtaisesti kerromme asiat, jotka painavat. Sen tulee tapahtua kuitenkin kiitoksen kanssa

eli siten, että muistutamme mieleemme, miten Jumala on tähän mennessä elämäämme johtanut, kantanut ja jakanut armoaan. Jumalan rauha tulee sitten, kun rukouksessa suuntaamme mieleemme ja ajatuksemme Jeesukseen Kristukseen. On siis tärkeää kaiken aikaa pitää mielessä, millainen on se Herra ja Vapahtaja, jolle saamme taakkamme jättää. Hän kykenee ja tahtoo asiamme hoitaa hyvän tahtonsa mukaan. Rukoillessa ja kiittäessä on tärkeää muista, että meillä on rakastava Isä, jolla on armon ja laupeuden ajatukset meitä kohtaan.

Nöyryys aseena taistelussa Paholaista vastaan

Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä uskossa lujina! Tehän tiedätte, että samat kärsimykset täytyy veljiennekin kestää maailmassa. (8-9)

Uskova elää jatkuvassa sodassa omaa syntiään, maailman houkutuksia ja Saatana hyökkäyksiä ja viettelyksiä vastaan. Voiton Sielunvihollista vastaan takaa se, että uskova on Kristuksessa eli häntä ympäröi Jeesus.

Koska Jeesus on väkevämpi kuin Paholainen ja koska se tietää, ettei se voi Jumalan käsistä ketään pelastettua riistää, sen strategia on pelottelu. Se toimii kuin leijona, joka on lyhyellä matkalla nopea, mutta vähänkin pidemmällä matkalla jää auttamattomasti tavoittelemastaan antiloopista jälkeen. Siksi se pyrkii hiipimään riittävän lähelle saalistaan ja päästää sitten kauhean karjaisun. Sen tarkoitus on synnyttää sellainen kauhu, että antilooppi jäykistyy paikalleen eikä ymmärrä lähteä pakoon.

Saatanakin pyrkii pelottelemaan uskovaa estääkseen tämän vaelluksen uskossa ja saattaakseen hänen kiusausten kautta lankeamaan ja surkeaan hengelliseen tilaan. Pietari rohkaisee kuitenkin meitä vastustamaan Saatanaa luottaen siihen, että Herra on joka hetki meidän kanssamme ja meidän puolellemme. Ratkaiseva ase tässäkin taistelussa on nöyryys, josta Jaakob kirjoittaa näin:

Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia mutta vastustakaa Paholaista, niin hän pakenee luotanne. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. (Jaak. 4:6-8)

Voiton salaisuus ei ole siis se, että uhkarohkeasti hyökkäisimme omassa voimasamme Saatanaa vastaan. Sen sijaan kun me nöyrästi tunnustamme, että omassa voimassa häviämme taistelun ja pakenemme Jumalan luo, Saatanan on pakko väistyä ja paeta pois. Nöyryydessä Herran apuun turvaava saavuttaa voiton.

Kaiken armon Jumala

Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. (10)

Jae 10 oikeastaan tiivistää koko Pietarin kirjeen opetuksen. Kaikki armo sisältää sekä luomisen, joka heijastaa hänen olemustaan. Armoa on kaikki se hyvä, mitä me päivittäin saamme elääksemme. Armoa on se, että Jumala lähetti Jeesuksen sovitamaan syntimme Golgatan ristillä. Armoa on hänen kutsunsa, armoa on uskon lahja, armoa on se, että säilymme Herran omina kirkkauteen asti. Suuri armo kohtaa meitä, kun Jeesus tulee takaisin kirkkaudessaan.

Mutta niiden, jotka on kutsuttu iankaikkisen elämän perillisiksi Jeesuksen Kristuksen kautta, täytyy kuitenkin kärsiä tässä maailmassa, mutta kärsimys kestää vain hetken aikaa. Uskovien vieminen kirkkauteen asti on niin vaikeaa, että vain kaiken armon Jumala voi sen suorittaa. Siksi meidän on etsittävä häntä jatkuvassa rukouksessa hänen lupauksiinsa turvautuen.

Herra vie kuitenkin alkamansa työn loppuun, sillä *Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Aamen. (11)*

Ei vain uskovan pelastuminen ja koko hänen vaelluksensa uskossa ole Jumalan armon ja voiman varassa, vaan myös se tehtävä, jonka Jeesus antoi omilleen, lepää hänen valtansa varassa ja on siksi mahdollista toteuttaa loppuun asti, aina hänen paluuseensa asti:

Jeesus sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman ajan loppuun saakka." (Matt. 28:18-20)

Sillä Jeesuksella, joka lupaa olla kanssamme joka hetki, on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Sitä paitsi hän on aivan täynnä kaikkinaista armoa meitä kohtaan myös tänään.

Kirjeen tarkoitus

...olen lyhyesti kirjoittanut teille kehottaen ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo. (12)

Lopuksi Pietari ilmoittaa, miksi hän oli kirjeensä kirjoittanut. Hän tiesi, että monien taistelujen ja kärsimysten keskellä uskoville saattaa käydä juuri niin kuin hänelle itselleen, kun hän oli Jeesuksen sanaan luottaen lähtenyt kävelemään järven laineiden päällä, mutta oli uponnut, kun oli kääntänyt katseensa aaltojen pauhuun. Mutta se ei ollut loppu, vaan Jeesuksen käsi veti hänet jälleen pinnalle ja matka jatkui veneeseen asti. Jumalan armo riittää silloinkin kun olemme uppoamaisillamme. Saamme turvata siihen ja jättää itsemme koko painolla hänen varaansa, sillä hän on täynnä armoa meitä kohtaan. Siksi saamme omistaa itsellemme ja rakkaudella toinen toisellemme sanat: *Rauha teille kaikille, jotka olette Kristuksessa! (14)*

Parannusentekoa Hoofun kirkossa pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Pappiskoulutuksen aikana ja valmistuttuani pastoriksi toimin Osakassa neljä vuotta ja sain olla yhdessä lähetyssaarnaaja Mayerin kanssa perustamassa kolmea seurakuntaa. Saimme elää herätyksen keskellä.

Vuoden 1930 syksynä Japanin armeija oli miehittänyt Mantsurian ja Mantsuria oli noussut julkisen keskustelun kohteeksi. Myös evankelioimistyön tarve siellä tuli ilmeiseksi. Seuraavana vuonna sain siirtomääräyksen Mantsuriaan. Siihen aikaan kirkkoni oli hallinnollisesti piispajohtoinen ja piispa nimitti työntekijät eri seurakuntiin. Niin yllätyksekseni minut nimitettiin kaukaisen Mantsurian pääkaupunkiin Shipingiin seurakuntaa muodostavaan työhön.

En voinut kuitenkaan heti matkustaa alueelle työhön, sillä olot siellä olivat vielä rauhattomat ja sinne johtava rautatiekin oli monin paikoin tuhottu. Siksi minut lähetettiin väliaikaisesti läntisimpään Japaniin Yamaguchin läänin Hoofun pieneen seurakuntaan hoitamaan pastorin virkaa siihen asti, kunnes tie Mantsuriaan avautuisi. Itse asiassa väliaikaisnimitys annettiin ensin saman alueen kirjallisuusevankelioimisprojektin työntekijäksi, mutta kun Hoofun kirkon pastori Sugino joutui sairaslomalle ja myöhemmin eläkkeelle, minut siirrettiin heinäkuussa 1932 hänen tilalleen.

Hoofun seurakunta oli todella pieni. Jäseniä oli vain viisi kuusi ja jumalanpalveluksissa kävi samainen määrä ihmisiä. Sunnuntain iltakokouksissa ja rukouspiireissä ei käynyt juuri kukaan. Seurakunta eli taloudellisesti täysin Yhdysvaltojen lähetyksen avustusten varassa. Niin oli jatkunut jo 42 vuotta.

Yhtäkkinen muutos Osakan kolmen lupaavasti kasvavan seurakunnan innostavasta työstä maaseudun pikkukirkkoon oli minulle masentava kokemus. Osaksi se johtui siitä, että olin vielä kypsymätön uskossani. Tein aluksi työtä turhautuneesti ja passiivisesti ja toivoin pääseväni sieltä mahdollisimman pian Mantsuriaan. Elämä tuntui ankealta.

Pari kuukautta Hoofun tuloni jälkeen Herra puhutteli minua voimakkaasti lukiesani Johanneksen evankeliumin 21. lukua. Ylösnoussut Herra kysyy siinä kolmesti Pietarilta: "Rakastatko minua?" Pietarin vastattua kolmesti myöntävästi Herra antoi hänelle tehtävän: "Ruoki minun karitsoitani," ja "Kaitse minun lampaitani". Tajusin, että Jeesuksen rakastaminen merkitsee Herran lampaiden eli seurakuntalaisten rakastamista. Turhautuneisuuteni ja pettymykseni siitä, että olin ikään kuin saanut alennuksen urallani, kun minut oli siirretty vilkkaasta Osakan evankelioimistyöstä pieneen maaseutukirkkoon, ja ärtymykseni siitä, että ihmisiä ei tullut kokouksiin, johtuikin pohjimmiltaan siitä, että en rakastanut kalliita sieluja.

Kaduina ja rukoilin:

- Herra, olen koko ajan ajatellut Mantsuriaan lähtöäni. Kun olet lähettänyt minut tähän seurakuntaan, minun olisi pitänyt kaikin voimin ja koko sydämeistäni antautua näiden harvojen ihmisten sielunhoitoon ja evankeliuminjulistukseen. Mutta en ole rohkaissut veljiä ja sisaria. Osanottajien vähyteen pettyneenä olen kohdellut heitä kylmästi ja pitänyt saarnani sisäisesti suuttuneena. Olen epäuskoinen ihminen. Anna Herra anteeksi! Ymmärrän nyt, että Sinä tahdot minun tekevän seurakuntatyöni koko sydämeistäni ja antaumuksella tällä Sinun osoittamallasi paikalla, vaikka en Mantsuriaan pääsisikään. Herra johdata minua!

Seuraavana sunnuntaina saarnassani kerroin, miten Herra oli taivuttanut minua parannukseen ja pyysin seurakuntalaisilta anteeksi kylmää asennettani heitä kohtaan. Nyt jumalanpalveluksiin alkoi tulla lisää ihmisiä. Kolme kuukautta seurakuntaan tulostani kävijämäärä nousi sunnuntaisin 20-30 ja kolehditkin kasvoivat huomattavasti. (1932)

Entä sinä?

Oletko sinä jo oppinut nöyryymisen taidon? Uskallatko sinä jättää kaikki murheesi Herran käsiin? Oletko jo löytänyt sydämeesi pelastusvarmuuden sen varassa, että Jumala on täynnä kaikkinaista armoa sinuakin kohtaan? Oletko taistelussa pahan valtoja vastaan päässyt voittajan puolelle? Oletko jo päässyt maistamaan sydämen rauhaa Kristuksessa? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua nöyryymään, tunnustamaan sen, ettet voi mitenkään itseäsi auttaa ja pelastaa synnin ja kuoleman vallasta. Nöyryy sitten myös häpeästäkin huolimatta tuomaan valoon synnit, jotka sinua orjuuttavat ja pyytämään vapautusta ja anteeksiantoa Jeesuksen Golgatan uhrikuoleman tähden. Silloin sinä pääset sellaisen voittajan puolelle, jolla on kaikki valta, mutta joka on myös täynnä armoa ja rakkautta sinua kohtaan.

Jos jo tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, niin pyydä häneltä, että voisit kasvaa nöyryydessä, päästä lähempään Herran tuntemiseen ja löytää aina pakopaikka Jumalassa pahan kaikkia hyökkäyksiä vastaan. Rukoile myös, että voisit kokonaisvaltaisesti jättää kaikki murheesi Herralle ja levätä Jumalan armon riittävydessä.